Lee Child

& Andrew Child

New York Times Bestseller

Na tenkém ledě

Thriller s Jackem Reacherem

Na tenkém ledě

Lee Child & Andrew Child

Na tenkém ledě

Přeložila Iva Harrisová

MYSTERY PRESS
2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno ve Velké Británii pod názvem *In Too Deep* v roce 2024 u Bantamu (divize nakladatelství Penguin Random House).

Copyright © Lee Child & Andrew Child, 2024
Translation © Iva Harrisová, 2026
Book Design © Martin Stehlík, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-360-8 (pdf)

Richardu Pineovi – uplynulo deset let
a další nás ještě čekají…

První kapitola

Nejprve se dostavila bolest a potom zvuk, podobně jako blesk předchází při bouři zahřmění.

Bolest se probudila v pravém zápěstí Jacka Reachera. Ostrá, náhlá a pronikavá, natolik silná, že přehlušila monotónní pulzování v jeho hlavě. Zvuk byl krátký, ozval se a odezníval. Kovový. Zřetelný, ale malicherný v porovnání se zvoněním v jeho uších.

Bolest a zvuk přišly poté, co se pokusil pohnout paží. Víc toho Reacher nevěděl. Spal – ne, bylo to něco hlubšího a temnějšího než spánek –, a když se vynořil na povrch, zmocnily se ho vlny závratě. Ležel na zádech. Ne v posteli. Ne na zemi. Ležel na něčem hladkém a umělém. A bylo to studené. Chlad mu pronikal přes košili do lopatek a dolů po páteři. Do lýtek ho tlačila ostrá hrana. Připadalo mu, že hlavu má přitisknutou na něco tvrdého. Tak posunul pravý loket, aby se nadzvedl. Nebo se alespoň pokusil. A to, co mu v tom zabránilo, nebyla jen bolest. Měl čímsi spoutané zápěstí a dokázal se pohnout jen o pár centimetrů. Spoutané ho měl hodně pevně. Pouto se zařezávalo do kůže, ale to nebyl hlavní zdroj bolesti. Nejvíc ho bolela jedna z kostí v předloktí. Možná víc kostí. Pod kůží došlo k nějakému závažnému poranění. To bylo jasné.

Reacher se pokusil pohnout levou paží. Neozvala se bolest, ale i tohle zápěstí měl přivázané něčím ostrým. Stejně jako levý kotník. Stejně jako pravý. Neviděl, k čemu je přivázaný ani čím. Byla tma. Neproniknutelná. Prostor, v němž se nacházel, se nořil do naprosté temnoty. Po odeznění kovového zvuku se rozhostilo ticho. Vzduch zůstal nehybný. Reacher netušil, kde se nachází. Netušil, jak se tam dostal. Někdo ho však musel přinést. A svázat. A ať už to udělal kdokoliv, bude toho litovat. Na beton.

Zatímco se Reacher navracel k vědomí, o sedm kilometrů dál na sever stál u silnice chlap a díval se, jestli nezahlédne kouř nebo plameny. Za poslední roky použil spoustu jmen, ale v tu chvíli si říkal *Ivan Vidic*. Byl statný a trochu se hrbil, takže vypadal menší než sto osmdesát osm centimetrů, které uváděl v řidičském průkazu, a jeho holá hlava byla plná ostrých úhlů a hran, takže vypadala jako vytesaná z kamene nešikovným sochařem. Jeho auto parkovalo u druhé ze tří serpentin. Na tomhle místě docházelo k častým nehodám. Zatáčky byly ostré, těsně jedna za druhou a špatně osvětlené. Silnici oddělovala od prudkého svahu široká krajnice a zrezivělé bezpečnostní zábradlí a povrch zakřivení první zatáčky nebyl v nejlepším stavu. Mělo to něco společného s prastarými geologickými ložisky, která oslabovala a rozkládala skalní podloží hluboko pod zemí. Nic, co by se nedalo opravit při správné sumě peněz. Ale o peníze byla v téhle oblasti nouze, a tak sem místní oddělení silnic a mostů nechalo instalovat jen několik výstražných cedulí. Cedule nezabránily dopravním nehodám, ale okresní právníci tvrdili, že oddělení silnic se vyhne následným žalobám.

Před chvílí se tam vybouralo SUV. Lincoln Navigator. Vystřelil se silnice, očesal strom, třikrát se obrátil a zůstal stát na kolech. Měl promáčknutou střechu. Pomačkanou kapotu.

Dveře byly poškozené a pokroucené a všechna okna popraskaná a neprůhledná. Vidic viděl, jak se ta nehoda odehrála. Nic jiného mu nezbylo, protože jel za nabouraným autem, rychle, těsně za ním. Sešlápl brzdu v okamžiku, kdy lincoln dostal smyk a zastavil se, zatímco jeho auto se ještě pohybovalo. Pak vyskočil, přikradl se k vraku a nasál vzduch, jestli neucítí benzinové výpary, a našpicoval uši, jestli nezaslechne odkapávat palivo z poškozené hadičky nebo prasklé nádrže.

Lincoln dopadl špatně, ale řidič ještě hůř. Byl mrtvý. Měl zlomený vaz. Bezpochyby. Vidic se usmál, když spatřil, co se stalo. S tímhle výsledkem nepočítal. Ale mohl ho využít. Dokonce jako by to byla odpověď na jeho modlitby. V hlavě mu vytanula ozvěna z dětství: *Bůh pomáhá těm, kdo pomáhají sobě*. Po celé tváři se mu rozlil úsměv a pak obrátil svou pozornost ke spolujezdci. Vidic si nejprve myslel, že i spolujezdec poputuje do márnice, ale pak mu nahmatal pulz. Tak poupravil svou diagnózu: spolujezdec má jenom otřes mozku a zlomené zápěstí, soudě podle ostrého konce kosti trčícího pod kůží. Spolujezdce zachránila jeho velikost. Vypadal obrovský. Klidně mohl měřit sto devadesát pět centimetrů, i sesunutý na dveře. Vážit tak sto deset kilo. A to všechno jenom kosti a svaly. Žádný tuk.

Vidic zavolal pár chlápkům, aby mu pomohli, a zatímco na ně čekal, vytáhl řidiče a spolujezdce z vraku. Nebylo to snadné. Řidiči plandala nekontrolovaně hlava a byl vláčný a kluzký a špatně se držel. Se spolujezdcem se manipulovalo ještě hůř. Kvůli jeho velikosti a stavbě těla. Paže měl větší než řidič nohy. Zápěstí tak široká, že je Vidic nedokázal obejmout prsty. Když za sebou zaslechl kola na asfaltu, byl navzdory chladnému vzduchu celý zadýchaný a zpocený a sotva stačil dokončit prohledávání spolujezdcových kapes a přivlastňování jeho skromného majetku.

Chlápci přijeli v pick-upu Ford, což se ukázalo jako praktická volba. Na zadní sedadlo normálního auta by spolujezdce v bezvědomí nikdy nenarvali. Byl příliš velký. Příliš špatně se s ním zacházelo. Neměli by dost místa na manévrování. Tak ho ve třech zvedli na korbu a řidičovu mrtvolu hodili vedle něho.

Řidič pick-upu se jmenoval *Darren Fletcher*. Byl o pár centimetrů vyšší než Vidic, ale štíhlejší a skoro o deset kilo lehčí. Zabouchl zadní dveře korby, obrátil se k Vidicovi a zeptal se: „Viděls, jak k tomu došlo?"

Vidic přikývl.

„Když jsi zavolal a řekl, že to byl Gibsonův lincoln, tak jsem doufal, že ses zmýlil."

„Zažils někdy, že bych se zmýlil?"

Fletcher zavrčel a požádal: „Řekni mi, co se stalo."

Vidic pokrčil rameny. „Gibson jel hodně pomalu. Hodně opatrně. Náhodou jsem ho dojel. Měl jsem namířeno zpátky na základnu. Gibson nejspíš taky. Jel stejnou rychlostí nejmíň kilometr. Jako obvykle zosobnění klidu. Pak si musel všimnout mého auta. Všiml si ho, ale nedošlo mu, že jsem to já, protože zničehonic se mě pokusil setřást. Dupnul na plyn, ale přesně ve špatný moment." Vidic ukázal bradou na nabourané auto. „Jak sám vidíš. Na vlastní oči."

„Blikals na něj? Troubil? Vypadalo to, že si chceš dát závod?"

„Ne. Proč bych to dělal? Není mi šestnáct."

„Tak proč se tě pokoušel setřást? Nebo člověka, za kterýho tě považoval?"

Vidic znovu pokrčil rameny. „Asi paranoia. Visí ve vzduchu. Začalo to, když zemřel O'Connell, a potom, co zmizel Bowery, je to ještě horší."

Fletcher se odmlčel a pak řekl: „Ten obr, co jel s Gibsonem. Kdo to je?"

„Nemám tušení."

„Neměl pas nebo řidičák?"

„Ne."

„Nějaké zavazadlo? Aspoň batoh?"

„Jenom tohle." Vidic vytáhl zpod opasku pistoli a podal ji Fletcherovi. „Glock 17. To je oblíbená zbraň FBI. Vyvoď z toho, co chceš."

Druhá kapitola

Fletcher a druhý chlápek odjeli fordem a nechali na Vidicovi, aby si poradil s lincolnem. Vidic prohledal přihrádku na rukavice a kufr, jestli nenajde něco, co by poskytlo osobní informace, a pak se zaměřil na sedadlo řidiče. Chystal se uklidit krev, ale žádná tam nebyla. Gibson si při bouračce neporanil pokožku. Nebo rozhodně ne tehdy, když mu ještě bušilo srdce. Vidic se usmál. To mu ulehčí další úkol. Podíval se na druhou stranu na sedadlo spolujezdce a zapamatoval si místo na rámu dveří, kde zůstala krev, když do něj narazila hlava velkého chlapa. Vytáhl z kapsy nůž, řízl se zlehka do bříška levého palce a vymáčkl několik kapek krve na odpovídající místo do rámu řidičových dveří, jenom o šest centimetrů níž. Sáhl na volant. Na řadicí páku. Upravil zpětné zrcátko. Dloubl do několika tlačítek klimatizace a zábavní techniky. Vytáhl z kapsy mobilní telefon, překontroloval, jestli je to ten správný, a nacpal ho dolů po straně pod sedadlo. Pak sešlápl brzdu a otočil klíčkem. Nic se nestalo. Nějaký bezpečnostní systém musel odpojit zapalování, když auto narazilo do stromu. A při troše štěstí oddělilo přívod paliva, pomyslel si Vidic. Odpáčil nožem kryt řadicí páky, posunul ji na neutrál a pak otevřel dveře a vyskočil. Nastoupil do vlastního auta, nastartoval, zajel s ním za lincoln a trochu

do něj šťouchl. Lincoln popojel několik metrů a zastavil se. Vidic sešlápl o něco víc plyn. Lincoln se rozjel rychleji. Tentokrát se nezastavil a nabral rychlost. Natolik, že prorazil bezpečnostní zábradlí a zmizel v temnotě na druhé straně.

Vidic zastavil svoje auto a doběhl k díře v zábradlí, která tam zůstala po lincolnu. Lincoln ležel patnáct metrů pod ním, na střeše, a pořád se mu otáčela tři kola. Vidic tam zůstal stát a pozoroval. Nedošlo k výbuchu. Nevypukl požár. Vidic počkal dvacet minut, aby měl jistotu. Potom mu zazvonil mobil. Vidic přijal hovor a řekl: „Nazdar, Paris. Co se děje?"

V telefonu se ozval ženský hlas. Tichý, odměřený a malinko roztřesený. Žena se zeptala: „Je to pravda? Je Gibson mrtvý?"

„Ano. Je to pravda. Další to má za sebou."

„Byla to nehoda?"

Vidic neodpověděl.

Paris řekla: „Slyšela jsem, že se vyboural v autě. Zlomil si vaz."

„Slyšelas správně."

„Viděls, jak se to stalo?"

„Od začátku do konce."

„Měl někoho v autě?"

„Neznámýho chlapa."

„Jakýho neznámýho chlapa?"

„Nějakýho bezvýznamnýho stopaře. Nikoho, kvůli komu bychom si museli lámat hlavu."

„Seš si jistý?"

„Naprosto."

„Protože si nemůžu pomoct. Pořád se mi honí hlavou – zmizí Bowery, pak se objeví záhadný chlap a čirou náhodou si stopne jednoho z nás?"

„Náhody se občas stávají."

„Možná. Nebo se v Bowerym probudilo svědomí. Prozradil nás."

„Neprozradil. To není jeho styl."

„Tak kde je?"

„Řekl bych, že nás podvedl. Provedl výměnu a zdrhnul s prachama."

„Proč by to dělal? Je to směšná částka v porovnání s tím, co nás čeká. Ví, co je ve hře. Byl by blázen, kdyby teď utekl. Pokud ovšem neví, že nebude další výplata. A jak by se to dozvěděl? Pokud by se o to sám nepostaral?"

„I kdyby chtěl, nikdy by nás neprozradil. Nic na nás nemá."

„Ví o té zprávě."

„Nemá kopii."

„Nepotřebuje kopii. Ví, o čem ta zpráva je. V podstatě. Ví, kde jsem ji získala. Už jenom jedno z toho by stačilo k tomu, aby po nás okamžitě šli agenti z celých Států."

„Hlavně klid. Důvěřuj mi. To, co s stalo Gibsonovi, nemá nic společného s Bowerym. Ani s tím neznámým chlapem."

„Co *se stalo* Gibsonovi? Takže to nebyla nehoda."

Vidic neodpověděl.

„Gibson byl dobrý řidič. Znal tu cestu. Nevyboural by se jenom tak. Takže to nebyla nehoda, že ne? Pověz mi to na rovinu."

„Byla to nehoda. A nebyla."

„Tomu říkáš *na rovinu*?"

„Poslouchej. Něco jsem o Gibsonovi zjistil. Dneska ráno."

„Cos zjistil?"

„To nemůžu říct. Ne po telefonu. Ale bude to mít důsledky."

„Jaké důsledky?"

„V první řadě musíme urychlit náš časový plán."

„Jak moc?"

„Máme maximálně čtyřicet osm hodin. Pak musíme zmizet. Jako bychom nikdy neexistovali."

„To není možné."

„Ale je. Vezmi si z domu, co potřebuješ. Jenom nejnutnější. Tak málo, aby to nevzbudilo podezření."

„Obchod se uskuteční nejdřív za pět dnů. Nejde uspěchat. Musíme počkat na poslední dodávku."

„Ne. Musíme vzít, co máme. Osmdesát procent jistoty je lepší než sto procent ničeho. Promluvím s Fletcherem. Přiměju ho, aby urychlil plán."

„Co když to neudělá?"

„Zmizíme."

„Nechci zmizet. Ten obchod jsem zařídila já. Objevila jsem příležitost. Jsem v něm zainteresovaná."

„To chápu. Ale ten obchod je koneckonců třešinka na dortu. Není to buď všechno, nebo nic. Nesmíme ztratit ze zřetele cíl. Mysli na budoucnost. Na naše nové životy. Ne na to, co tady necháme."

Paris neodpověděla.

„Takže nám zbývá vyřešit jediné." Vidic se podíval dolů na nabouraný lincoln. Vzpomněl si na dva muže, které z něho vyvlekl. Na Gibsona. A na neznámého obra. Jeden je mrtvý. Druhý naživu. Alespoň prozatím. Vidic si přiložil zpátky k uchu telefon a oznámil: „Budu potřebovat fosfor. Mohla bys ho přivézt do domu?"

„Pokusím se. Kolik?"

„Tolik, aby stačil na spálení těla. Dokonalé. Včetně otisků. Zubů. DNA. Úplně všeho."

Třetí kapitola

Reachera opět probudil zvuk. Tentokrát zvuk otvírajících se dveří. Měl zavřené oči, ale vycítil světlo. Poměrně matné. Potom mnohem jasnější. Zaslechl přibližující se kroky. Jedny. Člověk došel blíž a zastavil se. Reacher otevřel oči, pomalu, do jasného světla. Závrať trochu polevila, ale všechno vypadalo nedomrle a vybledle, jako akvarel namalovaný začátečníkem, který příliš naředil barvu. Vedle Reachera stál muž. Měl na sobě džíny a šedivé tričko. Byl štíhlý jako běžec a měřil něco přes sto devadesát centimetrů. Svíral pěsti a Reachera napadlo, že vypadá naštvaně, nebo dokonce vyděšeně, ale snaží se to skrýt.

Muž řekl: „Jsem Darren Fletcher. Kdo jste vy?“

Reacher neodpověděl.

Jestli ho prohledali, Fletcher už ví, jak se jmenuje. A jestli ho Fletcher neprohledal, nestojí za to, aby se s ním bavil. Reacher se místo toho zaměřil na okolí. Uviděl, že to, čím má svázaná zápěstí a kotníky, jsou pouta a že je připoutaný k obdélníkovému ocelovému stolu. Podlahu pokrývaly bílé dlaždice a podél stěn se táhly kovové police. Nějaký sklad potravin nebo přípravna, usoudil Reacher. Potom se odvrátil od Fletchera, protože při představě jídla se mu udělalo špatně.

„Mlčením si nepomůžete," sdělil Fletcher. „Musíte si uvědomit závažnost situace. Zemřel jeden člověk. Byl můj kamarád. Tak mi musíte povědět, kdo jste. Musíte vysvětlit, proč jste byl u něj v autě. A co ho tak rozčílilo, že to nabral do stromu."

Reacher si nepamatoval ani na auto, ani na bouračku, ani na mrtvého muže, ale usoudil, že tím by si nepomohl při vyjednávání, a tak požádal: „Sundejte mi pouta. Pak vám to povím."

Fletcher zavrtěl hlavou. „Přesvědčte mě, že nemáte nic společného s kamarádovou smrtí. Potom vám sundám pouta."

Reacher nic neřekl.

„To není chytré. Když nezačnete mluvit, můžu vás přinutit, abyste mi to pověděl."

Reacher se podivil: „Vážně? Nevidím tady nikoho jiného než vás."

„Nepokoušejte mě. Věřte mi. Takže buďte rozumný. Přesvědčte mě."

„Pak mě pustíte?"

Fletcher přikývl.

„Máte klíček?"

„Samozřejmě."

„Ukažte mi ho."

„Ne." Fletcher se na okamžik zarazil. „Proč?"

„Abyste předvedl dobrou vůli. Dokázal, že držíte slovo."

Fletcher si povzdechl a vytáhl z kapsy stříbrný klíček. „Spokojený?"

„Ještě jedna věc. Odpoutejte mi levou ruku."

„Nejdřív povídejte."

„Vyskytl se problém. Mám zlomené levé zápěstí. Cítím, jak mi otéká. Pouto se mi začíná zařezávat do masa. To by mohlo být vážné. Během povídání by mohlo dojít k poškození. Mohl bych přijít o ruku."

Fletcher neodpověděl, ale nezastrčil klíček.

„No tak. Uvolněte mi zlomenou končetinu. Co bych s ní udělal? Tři zdravé budu mít pořád připoutané a máte jediný klíček. Odpoutejte mi ji a budu mluvit."

Fletcher opět zaváhal. O zlomeném zápěstí padla zmínka na místě nehody. Pamatoval si na to. Byl však opatrný. Přendal klíček do levé ruky, vzal glock, který mu dal Vidic zpod opasku, a udělal krok dopředu a pozvedl pistoli, prst na spoušti.

Fletcher prohlásil: „Pokuste se o něco a zastřelím vás vlastní zbraní."

Reacher netušil, proč si Fletcher myslí, že je ta pistole jeho, ale nehodlal ztrácet čas otázkami. Tak jenom podotkl: „Chápu."

Fletcher nechal pistoli namířenou Reacherovi do obličeje. Předklonil se. Zastrčil klíček do pouta kolem Reacherova levého zápěstí. Otočil klíčkem v zámku. Pouto se otevřelo. Prázdné odskočilo a cinklo o nohu stolu. Fletcher se narovnal. Pistoli pořád držel v pravé ruce. Klíček pořád v levé. Reacher se snažil soustředit na obě. Opět se ho zmocňovala závrať a hrozilo, že se mu rozdvojí vidění. Přinutil se zachovat si jasný pohled a pak se rozmáchl rukou a popadl glock za hlaveň. Strhl ji dolů a do strany. Potom jí škubl dozadu. Ten pohyb byl prudký a brutální a Reacher v něm pokračoval, dokud nebyla pistole vodorovně s ústím namířeným na Fletcherův hrudník. Fletcherův prst uvěznil lučíkem spouště. Ohnutý dozadu, až na samou hranici. Reacher ještě víc zatáhl. Kloub prstu vyskočil z lůžka. Praskla chrupavka. Přetrhly se šlachy. Fletcher zaječel a pustil pistoli. Reacher ji nechal dopadnout na zem a přehodil ruku přes Fletchera. Chytil ho za levé zápěstí. Táhl za něj tak dlouho, dokud neměl Fletcher ruku nad jeho hrudníkem, a pak začal mačkat. Hodně. Fletcher opět zaječel. Reacher zesílil tlak. Cítil,

jak se začínají kroutit a praskat kosti. Fletcher zaječel ještě hlasitěji. A upustil klíček.

Klíček spadl Reacherovi na hrudník a odrazil se. Otáčel se, třpytil a plachtil obloukem pryč. Reacher nemohl sledovat jeho let. Viděl příliš rozostřeně. Představoval si, jak klíček klouže po nablýskaném povrchu stolu a poskakuje po dlaždicích na podlaze. V tom případě by mu byl stejně užitečný, jako kdyby přistál v Austrálii. Pak však cosi ucítil. Motýlí zašimrání na pravém bicepsu. Pořád neviděl, co to je, ale Fletcher se po tom natáhl zraněnou rukou. Reacher zkroutil paži a ucítil, jak mu dolů po boku klouže něco tvrdého a studeného. Fletcher se pokusil odtáhnout. Zašátral na zádech za opaskem. Měl tam zastrčenou druhou pistoli. Sig Sauer. Vysvobodil ji, ale nedokázal ji podržet. Neohýbal se mu zlomený prst. Reacher zaslechl, jak pistole zarachotila o zem. Pustil Fletcherovi ruku a chytil ho za krk. Nahmatal jeho ohryzek. Posunul palec dolů a do strany. To samé udělal s prostředníčkem. Pak zaryl oba prsty Fletcherovi do masa krku, sevřel je jako pinzetu a zmáčkl mu krční tepny. Fletcher zavyl a popadl Reachera zdravou rukou za zápěstí. Tahal, nadzvedával a škrábal nehty, ale Reacher jen zvyšoval tlak. Nechal ho působit pět vteřin. Šest. Fletcher se bránil. Uplynulo sedm vteřin a Fletchera začala opouštět energie. Osm vteřin, a víc Fletcher nevydržel. Jeho mozku došel kyslík. Fletcher se sesunul dopředu. Reacher mu odtáhl paži do strany a Fletcher se mu zhroutil obličejem na hrudník.

Reacher chvilku počkal, až se mu zpomalí srdeční tep, a doufal, že se zároveň zmírní i bušení v jeho hlavě, potom uhodil Fletchera pěstí do spánku a nechal jeho bezvládné tělo sesunout na zem. Vyndal klíček zapadlý u svého boku. Vytáhl se do polosedu. Okamžik bojoval s náhlou vlnou nevolnosti a závratě a potom se pustil do práce s poutem na svém pravém zápěstí. Dělal pomalé pohyby, aby nepodráždil

zlomené kosti. Odemkl svůj pravý kotník. Svůj levý. Potom přehodil nohy přes okraj stolu a nejistě se postavil.

Reacher měl na sobě své jediné boty. Koupil si je před léty v Anglii. Byly kvalitní. Drahé. Masivní a bytelné už v obchodě a kůže ještě víc ztvrdla časem, počasím a nelítostným nošením. Špičky teď byly jako z oceli. Reacher se otočil a nakopl Fletchera do hlavy. Částečně proto, aby měl jistotu, že se Fletcher jen tak neprobere. A částečně proto, že byl naštvaný kvůli svému zápěstí. A kvůli tomu, že ho tam přivlekli proti jeho vůli. A kvůli celé té záležitosti s pouty.

Reacher levičkou prohledal Fletcherovi kapsy. Narazil na klíče, které si vzal pro případ, že by mu pomohly v útěku. A aby Fletcherovi ještě víc zavařil. Potom našel peněženku, kterou si také vzal. Usoudil, že se později, až bude lépe vidět, podívá na průkaz totožnosti nebo kreditní karty. Pak sebral ze země obě pistole, proplížil se ke dveřím a vykoukl ven. Dveře vedly do kuchyně. Kuchyně byla velká, s nejrůznějšími přístroji a spotřebiči, které Reacherovi nic neříkaly. Nebyl odborník, ale usoudil, že kuchyně spíš patří k soukromému domu než k restauraci nebo k hotelu. Ať tak, či onak, nikde nebyla ani noha, na čemž nejvíc záleželo. Napříč přes kuchyni zahlédl Reacher v rohu další dveře. Vydal se k nim. Dostal se napůl cesty, když se dveře otevřely. Reacher držel v levé ruce glock. Pozvedl ho. Do kuchyně vstoupil muž. Statný, nahrbený, se zvláštní hranatou hlavou.

Muž se zastavil a pak řekl: „Reachere? Ta pistole je zbytečná. Přišel jsem vám pomoct."

Reacher nesklonil zbraň. Zeptal se: „Kdo jste?"

Muž odpověděl: „Přítel. Zachránil jsem vás z vraku auta."

„Odkud víte, jak se jmenuju?"

„Našel jsem vaše věci. Vzal jsem je do úschovy. Aby se nedostaly do rukou ostatním. Mám je u sebe." Muž ukázal na svou kapsu. „Chcete je zpátky?"

Reacher přikývl. „Neudělejte žádnou blbost."

Muž vytáhl Reacherův propadlý pas, jeho kartu do bankomatu, několik bankovek a skládací zubní kartáček. „Cestujete nalehko, že?"

Reacher nařídil: „Položte je na zem. Pak ustupte dozadu."

„Nemáme čas," namítl muž. „Musíme si pospíšit. Ten chlap s vámi v autě? Ten, který se zabil? Pamatujete si na něj?"

„Ne," odpověděl Reacher.

„Tak to je nepříjemné. Protože byl agent FBI. Teď je mrtvý a rozpoutá se peklo. Všude se to bude hemžit policajtama. Taky agenty, jakmile dorazí. Do jednoho budou pátrat po člověku, který si to odnese za smrt jejich kámoše. A jestli ji nemůžete vysvětlit, ten *někdo* budete muset být vy."

Čtvrtá kapitola

Chlap s hranatou hlavou se otočil, protáhl se zpátky dveřmi a zase se vrátil, když zjistil, že Reacher nejde za ním. Rozhodil rukama, teatrálně pokrčil rameny a zeptal se: „Proč stojíte jako tvrdé Y? Copak jste to nepochopil? Musíme zmizet."

Reacher zůstal na svém místě. Zastrčil si pistoli za opasek, vzal si svoje věci od chlapa a zeptal se: „Co je tohle za místo?"

„Vás zajímá tohle? Právě teď? Zbláznil jste se? Měl byste se zeptat: *Jak se odtud co nejrychleji dostanu*? A: *Ivane, prosím, můžeš mi zase zachránit krk? Můžeš mě odvézt někam, kde mě nezavřou do vězení?*"

„Ivane?"

„Ivan Vidic. Tak se jmenuju. Teď pojďte. Hněte sebou."

„Nikam nepůjdu. Stejně jako vy."

„Jak moc jste se praštil do hlavy? Blíží se policie."

„Tak ať klidně přijede. Neudělal jsem nic špatného."

„Jak to víte? Na nic se nepamatujete. A viděl jste se v poslední době v zrcadle? To si myslíte, že se na vás policajti podívají a budou vás považovat za neviňátko?"

Reacher neodpověděl.

Vidic zavřel na okamžik oči a povzdechl si. „Dobře. Chápu. Probudil jste se na neznámém místě. Nevíte, jak jste se sem dostal. Chcete odpovědi. Můžu vám je poskytnout, ale tohle je –"

„Vím, jak jsem se sem dostal," opáčil Reacher. „Někdo mě přivezl. Darren Fletcher. Pochybuju, že pracoval sám. Tak chci vědět, kdo je ještě zapojený. Chci vědět, co se tady děje."

„Jak víte o Fletcherovi?"

„Potkali jsme se."

„Vážně? Kde? Kdy?"

„Právě teď. Tady." Reacher ukázal ke dveřím, z nichž vyšel.

„On vám sundal pouta?" Vidic přepochodoval ke dveřím a nakoukl do místnosti za nimi. „Proč by –" Vidic si všiml Fletcherova bezvládného těla ležícího na zemi. Otočil se a ustoupil. „Počkat. Vy jste ho zabil? Je mrtvý?"

Reacher pokrčil rameny. „Dýchal, když jsem ho tam nechal ležet."

„Dobře. To je skvělé. Nejspíš. Bavili jste se? Než jste ho zmlátil?"

„Ne. Proto se ptám vás. Kdo je do toho ještě zapletený? Potřebuju jména. A místa."

Vidic se zhluboka nadechl. „Podívejte, teď jsem to konečně pochopil. Jste naštvanej. Chcete odplatu. Patrně *větší* odplatu, když teď vidím, co jste udělal Fletcherovi. To respektuju. Ale dovolte, abych se na něco zeptal. Kolik platíte svému právníkovi?"

„Nemám právníka."

„To jsem si myslel. Ale Fletcher? A jeho kámošové? Ti mají právníky. Takové, kteří berou pět stovek za hodinu. Možná víc. Což znamená, že když tady pořád budete, až dorazí policajti, a skončíte ve vězení, Fletcher a ostatní budou volní ještě předtím, než se obhájce ex offo dozví, že má nového klienta. Potom se pánové vypaří. Nikdy je nenajdete. Když tady zůstanete, bude to, jako byste se rozhodl, že by měli uniknout. Ale když půjdete se mnou, pomůžu vám. Všechno vám povím. Musíte udělat jenom jednu věc. Jít se mnou. Okamžitě."

Reacher usoudil, že Vidic má pravdu. V minulosti se už s policií zapletl. Víc než jednou. Nikdy mu nic nedokázali, ale dostat se na svobodu vždycky zabralo čas. Víc času, než mělo. A mrháním časem nedosáhne toho, co chce. Tak řekl: „Dobře. Jenom mi prokažte laskavost."

„Jakou?"

„Přestaňte si hrát na milosrdného Samaritána."

„Nerozumím, o čem mluvíte."

„Nesnažíte se mi pomoct. Snažíte se zachránit si vlastní kůži."

Vidic dovedl Reachera do jakési vstupní haly. Byla to velká místnost. Osmiúhelníková, s dlaždicemi na podlaze, s vitrážovými okny po stranách hlavních bytelných dubových dveří s ozdobnými hřeby, s křišťálovým lustrem, s dřevěným obložením na stěnách, s několika olejomalbami výjevů v plenéru a se schodištěm, které se ve dvou třetinách dělilo a větvilo do dvou různých směrů. Reacher předpokládal, že Vidic zvolí východ, který se nejvíc nabízel, ale když došli pod schodiště, Vidic zabočil a zamířil k malým, nenápadným dveřím na opačné straně. Šel rychle a opatrně došlapoval, aby nedělal hluk. Reacher byl pomalejší a méně nenápadný.

„Hej!" Vidic se otočil. „Tiše!" zasyčel šeptem.

Reacher se otázal: „Proč?"

„Aby nás nikdo neslyšel." Vidic mluvil pomalu a s důrazem na každou slabiku, jako by jednal s malým dítětem.

„Nikdo jako například kdo?"

„Tak zaprvé, jestli je tady Fletcher, můžete se vsadit, že daleko nebude ani Kane."

„Kdo je Kane?"

„Fletcherův kamarád. Jeho pravá ruka. Slouží jako jeho bodyguard. Je to psychopatický neandertálský zmetek. Rozhodně ne někdo, s kým byste se chtěl setkat."

„Zní přesně jako člověk, se kterým bych se chtěl setkat." Reacher zvýšil hlas. „Kane? Pohni prdelí a pojď sem."

Vidic se natáhl a pokusil se zacpat Reacherovi ústa. „Co to krucinál děláte?"

Reacher Vidice odstrčil. „Šetřím čas." Ještě zvýšil hlas. „Kane? Tenhle chlap tvrdí, že jsi zmetek. Je to pravda?"

Vidic se svezl na třetí schod a zakryl si rukama hlavu. „Mohl byste toho nechat? Oba nás zabijete."

„Kane!"

Stále žádná reakce. Žádný rozhněvaný hlas. Nikde se neozvaly těžké kroky.

Reacher se otočil k Vidicovi a řekl. „Vypadá to, že jste neměl pravdu. Kane tady není. Tak kde by mohl být?"

Vidic se narovnal. „Proč vás to zajímá? Není to váš problém. Nabízím vám únikovou cestu. Proč ji nechcete přijmout?"

„Protože mám pravidlo."

„Pravidlo? O čem to mluvíte?"

„Když mě lidé nechají na pokoji, nechám na pokoji já je."

„A když to neudělají?"

„Nenechám je na pokoji."

„Uvědomte si, že to nebyl můj nápad, přivézt vás sem a celá tahle věc, byl to Fletcherův nápad. Nevěděl jsem, co má v plánu. Jenom jsem se vám snažil zachránit život. Myslel jsem, že vzplane ten vrak, ve kterém jste byl uvězněný."

„Kane. Kde je? A všichni ostatní, kteří jsou do tohohle zapletení."

„Vy se jen tak snadno nevzdáváte, že ne?"

„Teď jste to pochopil."

„Dobře. Dejte mi chvíli. Musím popřemýšlet." Vidic se soustředil na jakýsi vzdálený, imaginární horizont a několik vteřin pohyboval očima ze strany na stranu jako šachista plánující další tahy. Pak se podíval zpátky Reacherovi do obličeje a prohlásil: „Pojďte se mnou. Mám nápad."

Pátá kapitola

Reacher předpokládal, že dveře, kterými se Vidic protáhl, povedou k nějakému skrytému východu, ale vedly jenom do další místnosti. Do malé místnosti. Ne o moc větší než prostorná šatna. Vzduch uvnitř byl zatuchlý. Prosycený levnou vodou po holení se závanem starého cigaretového kouře. Přes okno byla stažená zatemňovací roleta, takže místnost osvětloval pouze monitor počítače na otlučeném kovovém stole přisunutém ke zdi. Reacher si pomyslel, že monitor vypadá větší, než je obvyklé. Větší než skromná televizní obrazovka. Jeho displej byl rozdělený na obdélníky. Na tři řady po čtyřech. Každý obraz ukazoval jinou část budovy. Devět z nich vnitřní. Tři venkovní. Na žádném se nic nepohybovalo. Nebyli na nich vidět lidé. Nikdo, kdo by se dal chytit a vyslechnout. Reachera to zklamalo.

Vidic se předklonil a pohrával si tak dlouho s myší, až se zobrazení změnilo. Deset obdélníků zmizelo. Zbývající dva se zvětšily a zaplnily obrazovku. Oba zabíraly vnějšek. Na levém byl bílý džíp trůnící na zahnuté příjezdové cestě vysypané štěrkem a lemované vysokými keři s velkými světlými listy. Na pravém snímku byla vidět okrasná zahrada, kdysi patrně vzorně udržovaná, v současnosti však přerostlá a zdivočelá.

Vidic ukázal ke kancelářské židli u psacího stolu. Chyběla jí jedna područka a síťovaný sedák měla prověšený a uvolněný. Nabídl: „Nechcete si sednout?“

Reacher zavrtěl hlavou.

„Správné rozhodnutí.“ Vidic nespouštěl oči z obrazovky. „Měl jste pravdu. Snažím se zachránit si vlastní krk. Nesmím připustit, abyste se přiblížil k Fletcherovi nebo ke Kaneovi. Bylo by to moc riskantní. Kdyby zjistili, že jsem vám pomoh, nebo kdyby jim to došlo, byl bych mrtvý člověk. Ale musíte vědět ještě něco jiného.“ Vidic snížil hlas do šepotu. „Chystám se zmizet. Velice brzy.“

„Co je mi do toho?“

„Až to udělám, přestane záležet na tom, co jste řekl Fletcherovi. Přestane záležet na tom, jaké závěry z toho vyvodil. Takže se pojďme dohodnout. Dvacet čtyři hodiny nic nepodniknete. Maximálně čtyřicet osm. Potom vám naservíruju Fletchera a Kanea na stříbrném podnosu. S třešinkou navrchu. Mají naplánovanou akci. Velkou. Nedaleko odtud. Budou ji muset uspíšit, když teď vědí, že jim federálové dýchají na záda. Zjistím, kdy k ní dojde. Dám vám adresu. Můžete je chytit při činu. Osobně si s nimi poradit. Vzít si výtěžek. Nebo ne. Zavolat policajty, kdybyste chtěl. Dovést tam federály. Cokoliv vás napadne. Mně to bude jedno, protože budu v trapu. Nikomu se mě nepodaří dostat zpátky.“

Reacher pomalu přikývl, jako by zvažoval z nejrůznějších úhlů složitý problém. „Takže mě to bude stát den dva, ale dostanu Fletchera. A vy uniknete.“

„Uniknu. A možná ještě jedna věc.“

„Jaká?“

„Fletcher má balík peněz. Vím kde. Nemůžu s tím balíkem nic udělat. Nestihnu se ho zmocnit, než zmizím. Ne bez pomoci. Ale společně by se nám to mohlo podařit.“

„Kde je?“

„Ne moc daleko. Můžu vás tam vzít. Potom vás odvezu. Kamkoliv budete chtít. V rámci rozumných možností."

„Jak se ho zmocníme?"

„Je v trezoru. V… na modelu nezáleží. Vtip spočívá v tom, že se nedá vypáčit zámek. V podstatě je to nemožné. Zvládli by to tak tři lidi na světě a nepatří k nim ani jeden z nás. Dveře, vršek a boky jsou tak pevné a silné, že se nedají proříznout ani provrtat a nedá se do nich udělat díra výbušninou. Ale trezor má jednu slabinu. Zadní stěnu. Je slabší. Natolik slabá, že by na ni zabrala kumulativní nálož. Výrobce chtěl patrně ušetřit na váze. Nebo na penězích. To nevím. Mysleli si, že jim to projde, protože trezor má být připevněný ke zdi a k podlaze. Nepočítalo se s tím, že by se do něj někdo dostal zezadu."

„Ale?"

„Trezor není přišroubovaný. Fletcher ho někde koupil za pár babek a jenom ho nechal přirazit ke zdi. Já s ním nepohnu. Zkoušel jsem to. Je příliš těžký. Ale Kane s ním pohne. Postavil ho tam. A jestli s ním pohne Kane, pohnete s ním i vy. Nemáte pocit?"

Reacher se podíval na zápěstí. Pokusil se ho ohnout. Vystřelila z něj prudká bolest, nahoru do paže i dolů do prstů. „Kolik je v něm peněz?"

„Dva celé dva milionu."

„Jak bychom si je rozdělili?"

„Sedmdesát na třicet."

„V můj prospěch?"

„Hezký pokus."

Reacher neodpověděl.

„Šedesát na čtyřicet. Šedesát pro mě."

Reacher neodpověděl.

„Dobře. Padesát na padesát. Co tomu říkáte?"

„Normálně bych řekl, že jste se zbláznil."

Vidic rozhodil rukama. „Vypadá tohle normálně?“

„Takže jak zní plán?“

„Odvezu vás někam do bezpečí. Nechám vás dát do pořádku, mimo dohled. Přivedu jednoho známého, doktora, kterému můžete důvěřovat. Ošetří vám zápěstí. Pak vám seženu jídlo. Knížky, časopisy, filmy, cokoliv, co vám pomůže zabít čas, než nadejde doba k přesunu.“

„To by mohlo fungovat. Ale pořád potřebuju kompletní zpravodajství o Fletcherovi. Včetně informací o operaci, kterou má rozjetou.“

„Poskytnu vám všechny detaily. Ale ne tady, dobře?“ Vidic ukázal na monitor. „Příliš dlouho pokoušíme štěstí. Policajti tady budou co nevidět.“

Reacher přikývl a vykročil ke dveřím, ale Vidic zůstal stát. Předklonil se, vzal myš a zase si s ní začal hrát. Monitor se navrátil ke svým původním dvanácti obdélníkům. Vidic zvolil obraz příjezdové cesty a pak se objevilo okénko požadující heslo. Vidic stiskl několik kláves – čtyři písmena, osm číslic, pak další čtyři písmena – a monitor zaplnily mrňavé verze té samé scény. Každá pod sebou měla čas a datum. Vidic vybral nejnovější, provedl něco jiného s myší a na monitoru se objevil kreslený odpadkový koš. Vidic opět cosi udělal a miniaturní obrázek zmizel.

„Říká se, že člověk nemůže vymazat historii.“ Vidic se otočil a zářivě se usmál. „Což možná platilo předtím, než jsme měli počítače.“

Vidic vytáhl telefon a chvíli ťukal do displeje. Reacher nedokázal zaostřit natolik, aby viděl, co Vidic dělá. Vidic zachytil jeho pohled a pravil: „Nebojte. Jenom posílám zprávu doktorovi.“ Pak posunul kurzor nahoru na obrazovku a vyvolal seznam možností. Vybral *Zapnout režim soukromí* a zadal *Patnáct minut*. „Nikdy jsem tady nebyl,“ řekl. „A můžeme spolu odejít, aniž by nás někdo viděl.“

Reacher se zeptal: „Co kuchyně? A vstupní hala? Přece jsou tam taky kamery, nebo snad ne?“

„Správně. Ale vnitřní nahrávají jenom tehdy, když je aktivovaný systém, a systém je aktivovaný pouze tehdy, když tady nikdo není. Venkovní kamery nahrávají neustále pro případ, že by někdo přišel čmuchat okolo. Pokud nejsou pozastavené, jako například teď, na dalších pár minut. Takže nebojte. Můžeme odejít a nezanecháme po sobě stopu.“

Vidic za nimi zamkl masivní vchodové dveře a dovedl Reachera k džípu. Džíp měl ochranné mřížkované kryty na zadních světlech a široký ochranný rám přes celý předek. Zářil jasnou bělobou, ale kapota byla přetřená nějakou matně černou barvou. Reacher už takhle upravená auta viděl. V poušti. Aby se od lesklé barvy neodráželo slunce a neoslňovalo řidiče. Nebyl odborník, ale podle pneumatik usoudil, že nejnáročnější terén, do něhož se džíp kdy dostal, bylo parkoviště. Pokrčil sám pro sebe rameny. Majitelům aut nebude nikdy rozumět.

Vidic jel rychle, ale měl auto plně pod kontrolou. Cesta se kroutila, měla nerovný povrch a z obou stran ji obklopovaly stromy. Vysoké, těsně při sobě, prořídlé při zemi. Růst probíhal vysoko nahoře, kde musely listy zápasit o slunce. V džípu bylo chladno a hrál nepříjemně hlasitý akustický rock, dokud ho Vidic nevypnul a neřekl: „Ten dům, ve kterém jsme právě byli, postavil v sedmdesátých letech Arthur Grumann. Developer z Manhattanu. Ve městě tenkrát řádila vysoká zločinnost, tak si asi řekl, že se bohatí obyvatelé nechají vylákat do Ozarek, které jsou bezpečné a krásné. Postavil pár desítek sídel. Všechna několik kilometrů od sebe. Zpočátku vzkvétala. Ale myšlenka se moc dlouho neudržela. Kolem roku dva tisíce se jich majitelé nemohli zbavit. Naše jsme koupili v roce dva tisíce devět za babku po krachu. Udělali jsme si z něj tvůrčí prostory.“

„Vy jste muzikanti?“

„Výtvarníci. Začali ve čtyřech. Paris, Bowery, O’Connell a Gibson. Já jsem se přidal později. Paris dokáže skvěle zacházet s počítači, tak se starala o platby a podobné věci. O’Connell měl na starosti logistiku. Umění se špatně přepravuje. Jsou zapotřebí speciální bedny a tak podobně. Nejdřív dělali kopie. Zcela legálně. Hlavně pro sběratele. Pro lidi, kteří nechtějí mít na zdech originály, když jezdí na dovolenou nebo když k nim chodí na návštěvu rodiny s malými dětmi. To se však časem změnilo. Seznámili se s majitelem galerie a udělali pro něj padělek. Pak udělali pár dalších. Potom spoustu dalších, až se nevěnovali ničemu jinému.“

„Udělali jich tolik, že po vás jdou federálové?“

„Vůbec ne. Postupovali nenápadně. A dávali si pozor, komu prodávají. Nikoho neoškubali. Kupující byli sami podvodníci. Ne. Problémy nastaly, když se k týmu přidal Fletcher. Prahnul po kontaktech v uměleckém světě. Ale ne proto, aby prodával. Proto, aby kradl. Postupoval agresivně. Zahnal nás úplně novým směrem. Zatáhl nás do konfliktů. Násilí. O’Connella zabili. Stejně jako jednoho staříka. Vysloužilého policajta, který hlídal místo, na které zaútočili. Tehdy Fletcher povolal Kanea jako ochranku. Teď je Bowery nezvěstný a z Gibsona se vyklubal federál. Naprosté fiasko. Tohle není organizace, do níž jsem vstoupil. Ani náhodou. Takže vám musí být jasné, proč opouštím palubu.“

„Kdy jste se přidal?“

„Svým způsobem jsem nahradil O’Connella. Takže přibližně ve stejnou dobu jako Kane. Až na to, že nejsem šílenec a nejsem Fletcherův poskok. Proto odcházím. Už to není bezpečné.“

„Jste si jistý, že byl Gibson federál? Tihle chlapi to obvykle nenosí napsané na čele.“

„Jsem si jistý.“

„Jak to?“

„Zjistil jsem to v podstatě šťastnou náhodou. Gibson se vždycky někam na pár hodin vypařil, jednou týdně. Nejdřív jsem tomu nevěnoval moc pozornost. Ale když zmizel Bowery, začalo ve mně hlodat podezření. Takže když jsem dneska viděl, jak se Gibson zase krade pryč, vypravil jsem se za ním. Měl namířeno do motelu kousek od sjezdu z dálnice. Je to velký podnik s benzinovou pumpou a levnou restaurací. Viděl jsem, jak jde do jednoho z motelových pokojů. Zaklepal na dveře, rytmicky několikrát za sebou, a pak vešel dovnitř. Zahlédl jsem ženskou, která tam čekala. Nejdřív se mi ulevilo. Myslel jsem si, že Gibson má schůzku s děvkou. Přesto jsem se přikradl ke dveřím a poslouchal. Připadal jsem si trochu jako úchyl, ale potřeboval jsem jistotu. A pak jsem to uslyšel.“

„Co?“

„Albatros.“

„Jako ten pták?“

„Správně. Albatros.“

„Co je na tom tak převratného?“

„Přesně takhle mu řekla. *Albatrosi*. Ne *Gibsone*. Pochopil jsem, že je to přezdívka. A kdo používá přezdívky? Tajní agenti. Právě takhle pracují.“

„Víte to jistě?“

„Stoprocentně. To ví každý.“

„Když myslíte. A jak jsem skončil v Albatrosově autě?“

„Nabídl se, že vás sveze.“

„Proč by to dělal?“

„Asi aby vám poděkoval.“

„Poděkoval? Za co?“

„Dva grázlové se mu pokusili ukrást lincoln. Vy jste jim v tom zabránil. Složil jste jednoho k zemi. Gibson vycházel z motelového pokoje. Viděl, co se stalo. Nabídl vám peníze. Vypadalo to, že jste odmítl a požádal místo toho o svezení.“